

## Arrest

**nr. 313 550 van 26 september 2024**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Broustinlaan 88/1  
1083 BRUSSEL

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie**

### **DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 januari 2024 tot verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat A. S. MIR-BAZ, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Verzoeker diende op 1 augustus 2023 opnieuw een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische overheden, nadat hij eerder op 7 juli 2023 door de Belgische overheden werd overgebracht naar Duitsland omdat dit land verantwoordelijk werd geacht voor zijn eerste in België ingediende VIB. Dit eerste VIB leidde tot een eerste beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juni 2023 (bijlage 26quater).

1.2. Op 7 augustus 2023 richtten de Belgische overheden opnieuw een verzoek tot terugname aan de Duitse overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3. Op 8 augustus 2023 stemden de Duitse overheden in met het in punt 1.2. bedoelde verzoek tot terugname op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-verordening.

1.4. Verweerder treft op 19 september 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 00 september 2024 met nr. 313 549 heeft de Raad dit beroep verworpen.

1.5. Op 22 januari 2024 treft verweerder een beslissing tot verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Overwegende dat  
de persoon die verklaart te heten [S.I.]  
geboren te Jalalabad, op [...]  
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan  
het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de  
Dublinprocedure dd. 22.01.2024*

*Overwegende dat op 08/08/2023 een akkoord werd bekomen van lidstaat Duitsland op grond van artikel 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).*

*Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.*

*Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.*

*Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.*

*Overwegende dat betrokkene op 25/09/2023 een beslissing ‘bijlage 26quater’ kreeg betekend, waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn/haar verzoek om internationale bescherming.*

*Overwegende dat op 22/01/2024 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:*

*- Uit het verslag van de woonstcontrole van 16/01/2024 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.*

*Betrokkene diende op 30/05/2023 een verzoek om internationale bescherming in. Bij dat verzoek werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding. Op 07/07/2023 vertrok betrokkene met als bestemming Aken.*

*Op 01/08/2023 diende betrokkene nogmaals een verzoek om internationale bescherming in. Op 04/08/2023 vond het dublininterview plaats waarbij betrokkene verklaarde woonplaats te kiezen te [...].*

*Op 28/08/2023 daagde betrokkene niet op voor de betekening van zijn beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Op dezelfde dag ontvingen we een mail van de advocaat van betrokkene dat betrokkene ziek is, en waarbij de advocaat vraagt om de beslissing per post op te sturen. De beslissing bijlage 26quater werd per post opgestuurd en wordt als geldig betekend geacht vanaf 25/09/2023.*

*Op 17/10/2023 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26quater in bij de RvV. In het verzoekschrift wordt [...] genoemd als verblijfsadres van betrokkene.*

*Op 16/01/2024 voerde de politie van Antwerpen een adrescontrole uit te [...]. Betrokkene kon niet aangetroffen worden. Zijn naam was niet te vinden aan de bel of op de postbus. De bewoner van het gelijkvloers verklaarde aan de politie dat hij betrokkene niet kent. Hij herkende betrokkene ook niet op de foto.*

*Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de*

*betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.*

*Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".*

*Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.*

*Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."*

## **2. Onderzoek van het beroep**

*2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: "schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."*

*Hij betoogt als volgt:*

*"Verweerder verwijst naar artikel 29. 1. 2 van de Dublin verordening om haar foutieve beslissing te motiveren.*

*In dit artikel staat het volgende:*

*2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat.*

*Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.*

*Verzoeker meent dat hij niet in de detentie zit en dat in zijn hoofde evenmin sprake is van onderduiking.*

*Verzoeker heeft de eerste beslissing van de DVZ bijlage 26 quater aangevochten en in dit adres staat duidelijk vermeld waar verzoeker woont.*

*Verweerder heeft geen geldige reden om de termijn te verlengen.*

*De uitleg van verweerder over het politie verslag is niet strijd met de werkelijkheid. Verzoeker meent dat de bewoner van de gelijkvloers het gastgezin amper kent. Hoe kan deze bewoner weten of verzoeker in dit adres woont.*

*Verzoeker wenst te verwijzen naar een brief van de heer [S.R.] bij wie verzoeker woont waarin hij dit bevestigt. (stuk 2)*

*Verzoeker begrijpt niet waarom verweerder niet de moeite deed om nog een keer langs te komen wanneer het gastgezin thuis was.*

*Verweerder stelt dat verzoekers naam niet op de bel stond. Verzoeker is niet officieel in de gemeente ingeschreven op dit adres.*

*De bedoeling aan controle is om na te gaan of iemand in een adres woont. De bedoeling van een controle is niet om te zien of de naam van verzoeker op de bel staat.*

*Dit is geen zorgvuldige controle maar gewoon de uitvoering van formaliteit.*

*Wij waren daar en wij hebben hem getroffen. Punt.*

*Een dergelijke handeling is niets anders dan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en fair play beginsel.*

*Verzoeker meent dat verweerder ten onrechte de termijn naar 18 maanden verlengd heeft.*

*Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;*

*Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.*

*Dat dit middel gegrond is.”*

2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze steunt. Verweerder zet hierbij duidelijk uiteen waarom verzoeker moet worden beschouwd als zijnde ondergedoken in de zin van artikel 29.2. van de Dublin III-verordening.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze overwegingen hem niet toe toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing.

2.3. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder toepassing heeft gemaakt van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”*

2.5. In concreto wordt gemotiveerd dat verzoeker onder de toepassing valt van voormelde bepaling omdat “[...] betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd”. Verweerder is van oordeel dat verzoeker ‘onderduikt’ omdat de politie een woonstcontrole heeft gedaan op de door verzoeker in het in punt 1.4. bedoelde beroep meegedeelde verblijfplaats, dat verzoeker aldaar niet kon worden aangetroffen, dat zijn naam niet te vinden was aan de bel of op de postbus en dat een bewoner van het gelijkvloers van het pand de politie meedeelde dat hij verzoeker niet kent en dat hij hem ook niet herkende op de foto, dat verzoeker geen andere verblijfplaats bekend maakte en geen contact opnam met de bevoegde diensten.

2.6. Verzoeker kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen door louter te poneren dat verweerder geen geldige reden heeft om de overdrachtstermijn te verlengen, noch door te herinneren aan een adres in het beroep tegen *“de eerste beslissing van de DVZ bijlage 26 quater”*. De Raad ziet niet in waarom verzoeker een bijkomende woonstcontrole verwacht op het moment dat het gastgezin thuis is. Het doel van een woonstcontrole is immers vast te stellen of verzoeker op de aangegeven verblijfplaats woont en niet of het gastgezin er woont. In casu moet bovendien worden benadrukt dat de politie niet enkel heeft vastgesteld dat verzoeker op 16 januari 2024 niet aanwezig was op de aangegeven verblijfplaats maar ook heeft vastgesteld dat een bewoner van het gelijkvloers verzoeker niet kent en hem ook niet herkent op de getoonde foto. Verzoekers bloot betoog dat voormelde bewoner verzoeker *“amper kent”* en dus niet kan weten of hij op het adres woont, doet hieraan geen afbreuk. De korte verklaring opgesteld door S.R., gevoegd bij het verzoekschrift, waarin deze stelt dat verzoeker bij hem woont omdat hij geen opvangplaats heeft, dat de desbetreffende buurman ook S.R. *“amper kent”* en dat ze niet thuis waren op de dag van de controle, betreft niet meer dan een eenzijdige verklaring van een kennis van verzoeker op grond waarvan de Raad niet kan aannemen dat verzoeker werkelijk op de aangegeven verblijfplaats woonde maar op de dag van de controle afwezig was. Dit wordt immers niet ondersteund door enig objectief verifieerbaar gegeven. Het valt de Raad op dat in deze verklaring van S.R. zelfs geen enkel verblijfsadres wordt genoemd. Waar verzoeker opwerpt dat zijn naam niet op de bel staat omdat hij niet officieel is ingeschreven op de aangegeven verblijfplaats en dat de bedoeling van een controle niet is om na te gaan of zijn naam op de bel staat maar of hij er woont, merkt de Raad op dat de politie wel degelijk is nagegaan of verzoeker er woont. Het gegeven dat verzoekers naam niet op de bel of de brievenbus staat is één element in een geheel van vaststellingen die ertoe leiden dat verweerder besloot dat verzoeker niet woont op de aangegeven verblijfplaats en dat hij dient te worden beschouwd als ondergedoken. De Raad neemt akte van verzoekers betoog dat hij de door de politie uitgevoerde woonstcontrole bestempelt als een *“formaliteit”* en veronderstelt dat waar hij schrijft *“Wij waren daar en wij hebben hem getroffen. Punt.”* hij bedoelt *“Wij waren daar en wij hebben hem [niet] getroffen. Punt”*. De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad niet kon worden aangetroffen op de aangegeven verblijfplaats en dat verweerder dit niet op formalistische wijze heeft vastgesteld maar rekening heeft gehouden met het geheel van de in punt 2.5. vermelde concrete vaststellingen.

2.7. Bijgevolg kan verzoeker, gelet op al het voormelde, niet worden gevolgd in zijn conclusie dat verweerder in strijd met de materiële motiveringsplicht maar ook op onzorgvuldige wijze en in strijd met het fair play-beginsel heeft besloten dat verzoeker als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Het enig middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA